

РЕШЕНИЕ

№ 5465

гр. София, 27.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-19 СЪСТАВ, в публично заседание на седми юли през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Биляна Магделинова

при участието на секретаря Маргарита Ив. Д.
като разгледа докладваното от Биляна Магделинова Гражданско дело № 20231100108053 по описа за 2023 година

Предявени са следните кумулативно съединени колективни искове:

1. За установяване, че с публичните си изказвания П. П. Г. засяга паметта на жертвите на комунистическия режим и нанася душевно членовете на техните семейства, които са противоправни и са направени умишлено и злонамерено-чл.379, ал.2 от ГПК.
2. За осъждане на П. П. Г. да преустанови публични изказвания, с които възхвалява и оправдава, представя като нещо справедливо всякакви проявни форми на обявления за престъпен комунистически режим, действал в Република България за периода 09.09.1944 – 10.11.1989 година - на основание чл.379, ал.3 от ГПК;
3. За осъждане на П. П. Г. да заплати обезщетение в размер на 100,000.00 лева за обезщетение на вредите, причинени на колективния интерес, ведно със законната лихва от 01.02.2023 - дата на последното изказване на ответника в този смисъл с оправно основание чл.379, ал.3, предл. последно от ГПК във връзка с чл.45 от ЗЗД.

В исковата молба са изложени съображения, че ищците или членове на техните семейства са жертви на обявления за престъпен комунистически режим, действал в България за периода 09.09.1944- 10.11.1989г. Същите имат качество на жертви, тъй като членове на техните семейства са убити- някой с

формална присъда, други без съд и без присъда, или осъдени на изключително тежки наказания като например лишаване от свобода или конфискация на част или цялото имущество след преврата на девети септември 1944 година.

Според ищите по смисъла на Директива 2012/29/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25.10.2012г., за установяване на минимални стандарти за правата, подкрепата и защитата на жертвите на престъпления и за замяна на Рамково решение 2001/220/ПВР на Съвета жертва е както физическо лице, което е претърпяло вреди, включително физическо, душевно или емоционално страдание или икономическа вреда, които са пряка последица от престъпление, така и членове на семейството на лице, чиято смърт е пряка последица от престъпление и които са претърпели вреда в резултат на смъртта на лицето.

Считат за общоизвестен факт, че ако в семейството има човек, който е определен от комунистическата власт като «враг на народа» «фашист» «капиталист» «кулак» и други подобни, това води до тежки неблагоприятни последици за всички членове на това семейство като например, но не само: 1/ изолация от обществото; 2/ невъзможност да се запише и следва висше образование; 3/ невъзможност да се пътува в чужбина, при каквито и да било обстоятелства; 4/ невъзможност да се упражнява определена професия или извършва определена дейност; 5/ невъзможност за кариерно израстване в каквато и да сфера. Според ищите, изброяването е само примерно и неизчерпателно, и цели да обоснове, че ищите освен, че имат убит или тежко осъден член на своето семейство и лично са търпели тежки ограничения на техни основни човешки права по време на управлението на правителството на Отечествения фронт и последвалото тоталитарно такова на Българската комунистическа партия за периода 09.09.1944- 10.11.1989 година.

Излага съображения, че една от основните проявни форми (символи) на престъпната комунистическа диктатура в България е т.нар. Народен съд, учреден с Наредба-закон за съдене от Народен съд на виновниците за въвлечането на България в световната война срещу съюзените народи и за 4 злодеянията, свързани с нея", обнародвана на 06.10.1944 година. Същият е първата официализирана проява на политика на държавна агресия спрямо неограничен кръг поданици на Царство България, поради което оправдаването, възхваляването и представянето като някакъв вид

«справедливост» на съществуването на т.нар. «Народен съд» е всъщност оправдаване, възхваляването и представянето като някакъв вид «справедливост» на самия комунистически режим, установен в България по насилствен начин посредством окупирането на страната от съветската армия през 1944 година.

Излагат доводи, че ответникът е самоосигуряващо се лице с национален класификатор на професиите – сценарист НКИД 2003, който се подвизава в обществото не с истинското си фамилно име, а с псевдонима (прякора) «В.». Същият системно прави публични изказвания посредством Българско национално радио, в което е водещ на предаване, чрез публикации от личния си профил в социалната мрежа «Фейсбук» и в списвания от него електронен сайт, развиващ различни конспиративни теории - <https://pogled.info/>, в които омаловажава, представя като нещо нормално, необходимо и справедливо съществуването на т.нар. «Народен съд».

Според ищците в поведението на ответника е налице системност като на 09.09.2017г. той написал в личния си профил в социалната мрежа «Фейсбук» следното:

-«9-ти септември 1944 г. е една от малкото дати в българската история, когато тържествува справедливостта. Наказани са хората, въвлекли България на страната на нацистка Германия, наказани са българските фашисти, които са убивали българи. Българските фашисти са убивали не само политическите си противници, но и напълно невинни и беззащитни жени, деца и старци. На България днес е нужен нов 9-ти септември и нов Народен съд. Голяма част от българския политически, икономически и медиен/!/ елит заслужава да застане пред него. Особено онези, превърнали се в ретранслатори на най-мракобесните либерални практики и вашингтонскобрюкселското промИ.е на мозъците. Едва когато тези агенти на влияние изчезнат от публичната сцена, България ще има шанс да развива като свободна държава.»

-На 21.02.2018 в интернет пространството ответникът разпространил следната написана от него статия със заглавие «За Народния съд- без истерии» , налична на следния линк: <https://pogled.info/avtorski/P.-V./za-narodniya-sad-bez-isterii.92662> от 21.02.2018, в която статия нарича всеки, който не споделя неговото мнение за „справедливия народен съд“-„конюнктурни историци или обикновени илитерати“, по – важно представя превратно исторически факти

като например, абсолютно превратно сравнява българския Народен съд с френския съд, създаден в съответствие с френското законодателство, осъдил главата на френското колаборационистко правителство – Ф.П..

В статията ответникът прави паралели между законния трибунал в Нюрнберг и българския народен съд като пропуска, че дори част от висшия ешелон на нацистката върхушка не е получил смъртни присъди, доколкото убитите в България от Народния съд са буквално хиляди. Общият контекст на статията на ответника е, че т.нар. Народен съд, нито е „комунистическо извращение“- както той го нарича, нито нещо „необичайно“.

Последното изказване на ответника е от 01.02.2023г., като в личния си профил в социална мрежа „Фейсбук“, написал следното:

- „Достатъчно е да погледнеш само десетина минути някой нахален и неумен богаташ като Х., за да разбереш защо е трябвало да има Народен съд“, с което отново оправдава съществуването на т.нар. Народен съд като формално използва като претекст личността на Л.Х., за да изкаже за пореден път публично позицията си, че едно от най-големите извращения на престъпната комунистическа диктатура е „трябвало да го има“.

Ищците излагат съображения, че с посочените противоправни изказвания ответникът засегнал психически неограничен и неопределен, но определяем кръг от хора, които са жертви на режима, като изказванията му винаги се правят или на девети септември или на първи февруари- съответно денят на преврата и денят за почитане на всички жертви на комунистическия режим.

В тази връзка се позовават на решение на ЕСПЧ по делото Ж. срещу България, според което т.нар. Народен съд не отговаря на минималните изисквания за независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона и е неразривно свързан с репресиите, осъществявани от престъпния комунистически режим. (параграф 122 от решението). Затова и възхваляването, оправдаването и окачествяването на Народния съд като нещо необходимо („което е трябвало да го има“) всъщност е израз на възхваляването на един престъпен режим, от който ищците са пряко пострадали, което ги прави част от колектива (общността)- всички българи пряко репресирани от комунистическия режим, действал в България през 20. Век.

Ответникът П. П. Г. не оспорва авторството на процесните изказвания, но оспорва да е налице противоправност на същите. Твърди, че нито едно от процесните изявления не е адресирано до ищците по колективния иск, нито до техните близки и роднини, нито до жертвите на комунистическия режим. Счита направения в исковата молба извод за плод на неправилното разширително тълкуване през призмата на субективните преживявания на ищците, личния им мироглед и ценностна система, и съществуващ изцяло само в тяхното съзнание. Твърди, че в процесните публикации е залегнало мнение, че за ответника е разбираемо какви са били предпоставките и причините, довели до настъпилите събития след 09.09.1944 г., както и е налице призив за критично мислене у читателите му за създаване на мнение след внимателно и всестранно проучване на фактите, довели до тези събития, както и напомняне, че те са многопластови и не са едностранни. Оспорва твърдението, че процесните изказвания са направени в противоречие с основните ценности; нормите на Европейската конвенция за защита правата на човека; Закона за обявяване на комунистическия режим в България за престъпен. Направено е възражение, че исковете са погасени по давност.

След разгласяване на колективните иски, в който увредените лица могат да заявят, че ще участват в процеса, са постъпили заявления за присъединяване на основание чл.383, ал.1, т.1 от ГПК, в които са изложени съображения и са представени доказателства, че заявителите са наследници на физически лица, пострадали от дейността на Народния съд и членове на техните семейства, поради което с определение рег.№ 6002/26.03.2025г. и определение с рег.№ 7254/10.04.2025г. са приети за участие в процеса по предявения колективен иск, като всеки един е упълномощил адвокат В. да го представлява по делото. В заявленията на приетите за участие в колективния иск лица, са изложени съображения, че поддържат предявения колективен иск и изложените в него съображения.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С определение, постановено в открито съдебно заседание от 28.04.2025г. на основание чл.146, ал.1, т.3 и т.4 от ГПК е прието за безспорно и ненуждаещо от доказване, че ответникът е направил следните изказвания:

1. Публикация в личния профил на П. В. в социалната мрежа „Фейсбук“ от 09.09.2017 г. със съдържание: „9-ти септември 1944г. е една от малкото дати в българската история, когато тържествува справедливостта. Наказани са хората, въвлекли България на страната на нацистка Германия, наказани са българските фашисти, които са убивали българи. Българските фашисти са убивали не само политическите си противници, но и напълно невинни и беззащитни жени, деца и старци. На България днес е нужен нов 9-ти септември и нов Народен съд. Голяма част от българския политически, икономически и медиен елит заслужава да застане пред него. Особено онези, превърнали се в ретранслатори на най-мракобесните либерални практики и вашингтонско-брюкселското промИ.е на мозъците. Едва когато тези агенти на влияние изчезнат от публичната сцена, България ще има шанс да се развива като свободна държава“;

2. Статия със заглавие „За Народния съд - без истерии“, публикувана в сайта www.pogled.info от 21.02.2018 г., със съдържание отразено в служебно направено от съда извлечение от посочената интернет страница и приложено към делото. Накратко в статията ответникът разсъждава, че „Огромно е изкушението, разсъждавайки по взривоопасната тема "Народен съд", да изпаднем в една от двете крайности. Крайност номер едно: всички осъдени са фашистки палачи и напълно са си заслужили присъдите. Крайност номер две: всички осъдени са ангели небесни и на всеки един от тях трябва да бъде издигнат паметник. Ако успеем да избегнем от попадането в тези крайни позиции, значи все пак имаме мозък в главите си“. В заключение е написано: „Ето защо Народният съд не може да бъде опред. нито като "най-черната", нито като "най-светлата" страница в българската история. Да, той носи възмездие на виновниците, но и осъжда невинни хора. Затова и страниците му трябва да се четат внимателно, а не да бъдат използвани за замерване в поредната безсмислена битка“.

3. Публикация в личния профил на П. В. в социалната мрежа „Фейсбук“ от 01.02.2023 г. със съдържание: „Достатъчно е да погледнеш само десетина минути някой нахален и неумен богаташ като Х., за да разберат защо е трябвало да има Народен съд“.

С посоченото определение са приети за общоизвестни обстоятелства, основаващи се на информация в Интернет пространството, достъпна до

всички, за факти релевантни за настоящото дело:

-Данните от информационен сайт Уикипедия относно ответника П. П. В., който е български журналист, писател и политик. От юни 2024г. е български евродепутат от ПП „Възраждане“, с политическа кариера, описана в същия интернет сайт и автобиографични данни, които съдът ще вземе предвид при решаване на спора, обективирани в служебно направено частично извлечение от посочената интернет страница на лист 543 от делото.

- Данните за Народния съд, съдържащи се в интернет страница Уикипедия, което е отразено в служебно направено от съда извлечение от посочената интернет страница, приложено към делото; В посочената Интернет страница се съдържат данни, че Народният съд е извънреден съд, действал в Царство България в периода от декември 1944 до края на април 1945 година. От 20 декември 1944 до 2 април 1945 година са организирани 135 масови процеса в цялата страна. Арестувани са 28 630 души. Срещу 11 122 души са повдигнати обвинения, съдбата на много от другите арестувани е неизвестна. За около 4 месеца са издадени 9155 присъди, с които са осъдени на смърт 2730 души, 1 305 души получават доживотен затвор, а оС.лите – затвор от 1 до 20 години.

- Налице е обществен консенсус относно негативното възприемане дейността на Народния съд, което е обективирано в приетия Закон за обявяване на комунистическия режим в България за престъпен Обн. ДВ. бр.37 от 5 Май 2000г.

-Че възприемането дейността на Народния съд в българското общество и политически среди е повод за дискусии и политическо противопоставяне, както и плод на различни интерпретации. В тази връзка, съдът констатира и прилага извлечения от няколко статии, отразяващи различната интерпретация по темата, съобразно политическата принадлежност и идеология на авторите, а именно:

-Статия от 13.02.2018г. отразяваща информация за декларация на ПП БСП в смисъл, че Народният съд е „необходимо и неизбежно правосъдие“ , която предизвиква остра обществена реакция, поради което от пресцентъра на партията е заявено, че същата не споделя изложеното и ръководството ѝ не е гласувало подобен текст, че същият е подписан само от автора.

- Според друга статия, свързана с посочената декларация, същата е

довела до пореден политически сблъсък в парламента, при който „десницата и левицата се скараха как да бъде определена дейността на Народния съд.

-Статия в инф.сайт „Фактор БГ“ от 9 Септември 2020г. със заглавие „„Възраждане“ сформира Народен съд по образ и подобие на комунистическия“. Посочено е, че притеснен от атаките, заради скандалния си пост във Фейсбук, Костадинов по-късно го изтрива от профила си.

-Статия, публикувана в информационен сайт Клуб Z се съдържа информация, че „ на 01.02.2024г. с едноминутно мълчание в памет на жертвите на комунистическия режим започва заседанието на Народното събрание. Някои депутати от "Възраждане" не С.ха от местата си. А от "БСП за България" излязоха от залата. По време на дебатите са направени изявления от различни политически сили, като лидерът на „Възраждане“ предлага да се направи ден за национално помирение“. Съдържанието на статията се намира в служебно направено от съда и приложено към делото извлечение;

- Статия в интернет страница Площад Славейков от 13.02.2025г., в която се съдържа информация, че ПП „Възраждане“ предлага да се обединят датите за почитане жертвите на Септемврийското въстание и на комунистическия режим в проектозакон за промяна на Кодекса на труда. Според тях църковният празник „Всички български светии“, определен през 1954 с решение на Светия Синод, който се чества ежегодно на втората неделя след Петдесетница, трябва да бъде наречен „Ден на национално помирение“ и да бъде почивен ден. Предлагат на този празник, освен 104-те канонизирани български светци, да се почитат и жертвите на „комунистическата, консервативна и либерална идеологии“ през XX век. „Възраждане“ дори дават броя на тези жертви -2730 българи, осъдени от Народния съд, и 5000души, загубили живота си след септемврийското въстание. В обосновката на проектозакона се казва още, че те трябва да получат общ паметен знак „Те паднаха за родината“ и да се изгради монумент със същото име, както и храм „Всички български светии“, което щяло да доведе до помирение между внуците и правнуците на ремсистите, бранниците, ратниците, на комунисти и легионери“. Съдържанието е отразено в служебно направено от съда и е приложено извлечение.

С определението, постановено в открито съдебно заседание от 28.04.2025г., съдът приема въз основа на цитираните публикации, че в

българското общество и най-вече в политическите среди темата за оЦ.та дейността на Народния съд е повод за спорове и политическо противопоставяне, но е налице консенсус, в резултат от които е приет Закон за обявяване на комунистическия режим в България за престъпен Обн. ДВ. бр.37 от 5 Май 2000г.

Направена е констатация, че относно историческите факти са налице общодостъпни документи, отразяващи дейността на Народния съд, за което следва да се направи извод от статия „Народния съд-Документите говорят“, в която се съдържа информация, че Агенция „Архиви“ поддържа интернет страница с всички материали на българския трибунал, в който са представени 14 301 листа архивни документи, като идеята е да се предостави информация за събитията, свързани с Народния съд, за да се избегне емоционалния подход, породен от липсата на достатъчно информация. Подробна информация се съдържа в статията, от която съдът прилага служебно извлечение.

С определениято, постановено в открито съдебно заседание от 28.04.2025г., съдът приема, че от съдържанието на горепосочените публикации в интернет пространството се налага извод, че е общоизвестно наличието на различни оценки и мнения в политическите, научните среди и обществото относно създаването, ролята и значението на Народния съд.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема следното от правна страна:

Съгласно чл.379, ал.2 от ГПК лица, които претендират да са увредени от нарушение, засягащо неопределен, но определяем кръг лица, могат да предявят от името на всички увредени иск срещу нарушителя за установяване на увреждащото действие или бездействие, неговата противоправност и вината.

Съдът приема, че от представените писмени доказателства и изложените твърдения в исковата молба и заявленията за присъединяване, ищците обосновават правен интерес от предявяване на иск за установяване на противоправно поведение от страна на ответника, изразяващо се в публикуване на процесните изявления, с които се твърди да е накърнено чувство им за справедливост, като наследници на лица, осъдени от Народния съд.

Относно наличието на противоправно поведение от страна на

ответника, съдът приема следното:

Безспорно е между страните, че ответникът е направил процесните публикации, като в първата от 09.09.2017г. заявява, че „На България днес е нужен нов 9-ти септември и нов Народен съд. Голяма част от българския политически, икономически и медиен елит заслужава да застане пред него“. В тези изречения не се съдържа положителна оЦ. за дейността на Народния съд, а е направена препратка към исторически събития, свързани с него, превърнали се в съзнанието на българите в символ на разправата с политическия опонент и на средство за радикална промяна на общественото-политическото устройство на страната.

В тази публикация авторът изразява мнение, че «9-ти септември 1944г. е една от малкото дати в българската история, когато тържествува справедливостта. Наказани са хората, ввлекли България на страната на нацистка Германия, наказани са българските фашисти, които са убивали българи“. В това мнение не се съдържа пряка положителна оЦ. за дейността на Народния съд, а за установения в страната нов обществен-политически ред след 09.09.1944г.

В публикацията от 21.02.2018г. със заглавие „За Народния съд - без истерии“, не се дава положителна оЦ. за дейността на Народния съд, а се призовава към внимателен и спокоен анализ на неговите страници, които да „не бъдат използвани за замерване в поредната безсмислена битка“.

В третата процесна публикация от 01.02.2023г. в личния профил на П. В. в социалната мрежа „Фейсбук“ също липсва положителна оЦ. за дейността на Народния съд, а се коментира трето лице чрез препратка към исторически събития.

От автобиографичните данни за ответника следва да се направи извод, че същият още от ученическите си години има активна гражданска позиция и критикува управлението на държавата и лицата, занимаващи се с него. Преди 1989г. се вдъхновява от идеите за демократизиране на тогавашното общество, а след 1989г. отново критикува управлението на държавата, като счита водената от нея политика за недостатъчно независима и съобразена с интересите на България, като суверенна държава.

Промяната в позицията на ответника през годините е характерна и за настроенията в българското общество, което в началото на прехода след 1989г.

е настроено положително към процесите на демократизация на българската държава, но тези настроения постепенно се променят сред част от обществото.

Посочената промяна е видна и във възгледите на ответника, който от противник на установения в България обществено-политически строй до 1989г. поради липсата на демокрация, стига, към датата на първата публикация на 09.09. 2017г., до критика за положението на РБ като член на ЕС и НАТО, както и прекаленото съобразяване на управляващите с ограниченията, които налага това членство, като според него същите са повлияни от външни фактори, което се изразява в заявеното:

„На България днес е нужен нов 9-ти септември и нов Народен съд. Голяма част от българския политически, икономически и медиен елит заслужава да застане пред него. Особено онези, превърнали се в ретранслатори на най-мракобесните либерални практики и вашингтонскобрюкселското промИ.е на мозъците. Едва когато тези агенти на влияние изчезнат от публичната сцена, България ще има шанс да развие като свободна държава“. Препратката към посочените исторически събития е обусловена от неодобрението на автора от настоящото управление на страната, което му дава основание да призовава към промяна на статуквото с радикални средства, каквито са използвани след 09.09.1944г.

Наличието на различни виждания в българското общество за това през кой период държавата е управлявана по-добре и населението е имало по-добър жизнен стандарт е логично и житейски оправдано, тъй като спорещите изтъкват предимствата и недостатъците на двете системи. Тази различна интерпретация води и до различна оЦ. на историческите събития през призмата на идеологията на отделната политическа партия или личност. В посоченото противоборство на мнения между привърженици на различни политически партии и идеологии, заявлението, че е необходим нов Народен съд за съдене на сега управляващите, представлява израз на идеите за промяна на статуквото.

В случая, тъй като ответникът към датата на процесните публикации не е бил член на политическа партия, той изразява личното си мнение, като журналист и човек с активна гражданска позиция, както и възмущението си от начинът, по който се управлява българската държава.

Действително, налице е обществен консенсус относно негативното

възприемане дейността на Народния съд, обективиран в приетия Закон за обявяване на комунистическия режим в България за престъпен. В чл. 1, ал. 1 от този закон се посочва, че Българската комунистическа партия е дошла на власт на 9 септември 1944 г. с помощта на „чужда сила, обявила война на България“ и в нарушение на действащата тогава Конституция от 1879 г., а в чл. 1, ал. 2 се посочва, че тази партия е била отговорна за управлението на страната в периода от 9 септември 1944 г. до 10 ноември 1989г.

Този закон има декларативен характер и неговото приемане не отменя регламентираните в КРБ основни права на гражданите, каквито са правото на всеки да мисли свободно, правото на всеки свободно да формира своите убеждения, правото на всеки да изразява мнение и да го разпространява чрез слово или по друг начин. Правото за изразяване и разпространение на мнение по чл.39 от КРБ е органичено единствено от регламентираната в ал.2 забрана това право да се използва за накърняване на правата и доброто име на друго и за призоваване към насилствена промяна на конституционно установения ред, към извършване на престъпления, към разпалване на вражда или към насилие над личността. Не може да се направи извод, изразеното в процесните публикации лично мнение на ответника, да се е отразило на правата и доброто име на ищците, което да обуслови ангажиране на неговата отговорност за обезщетяване на настъпили вреди.

Да се приеме, че е противоправно публикуването на мнение, с което журналист-политически анализатор изразява неодобрение от начина по който се управлява държавата и призовава за промени, би довело до ограничаване на регламентираните в КРБ основни права на граждани.

Според чл.11, ал.1 от КРБ политическият живот в Република България се основава върху принципа на политическия плурализъм. Този принцип е основополагащ в съвременните демокрации и се основава на съвместното присъствие и зачитане на множество мнения, възгледи и политически гледни точки. Прилагането на този принцип дава възможност на гражданите на свободно изразяване и организиране в политически партии и групи, които защитават техните интереси.

Зачитането на принципа на политическия плурализъм изисква да се даде възможност за свободно формиране и изразяване на мнение по обществено-политически въпроси, каквото мнение е изразил ответникът в процесните

публикации. Историческите аспекти, свързани с дейността на Народния съд, следва да се анализират от историците, които на професионална основа могат да направят обоснован анализ и изводи за всеки конкретен случай, на база съществуващите множество писмени източници, като не е настоящото съдебно производство мястото, в което да се анализира дейността на Народния съд в исторически план.

Релевантно за настоящото производство е дали с публикуването на процесните мнения ответникът е действал противоправно, като следва да се даде отрицателен отговор на този въпрос, тъй като изразяването на мнение по обществено-политически въпроси не е забранено, както и обсъждането на исторически факти в контекста на настоящото и при оЦ. управлението на страната, като проява както на лично мнение, така и като средство за обосноваване политическите възгледи на автора.

Предвид изложеното предявеният главен иск с правно основание чл.379, ал.2 от ГПК е неоснователен и следва да бъде отхвърлен, както и акцесорните искове с правно 379, ал.3 от ГПК и чл.379, ал.3, предл. последно от ГПК във връзка с чл.45 от ЗЗД.

При този изход на спора и на основание чл.78, ал.3 от ГПК ищците дължат на ответника направените по делото разноски. Представени са доказателства за направени разноски в размер на 15,00лева, които следва да се присъдят.

Направено е искане за присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал.1, т. 2 от Закона за адвокатурата за предоставена безплатна правна помощ, което следва да се уважи и да се присъди възнаграждение в размер на 3000,00лева или по 1000.00лева за всеки един от предявените искове. По отношение на неоценяемите искове съдът приема посочените в наредба № 1 ОТ 9.07.2004г. размери. По отношение на оценяемият иск съдът приема възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение за основателно с оглед флкатическата и правна сложност на делото, като следва да се присъди възнаграждение в размер на 1000,00лева и по този иск.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Ю. Ц. В., Д. Д. Н., Д. Н. Н., С. В. К., К. М. М., К. А. Ч., Г. К. Л., Ю. Т., Р. П. С., С. И. Г., В. Г. К. Е. Г. И., М. Г. К., Ц. Б. Г., Е. А. М., Е. Д. Д., Н. Ц. П., Р. А. Б., Д. А. З., К. Г. К., В. А. А., Х. Д. Д., И. И. М., А. Й. Х., Л. Г. К., А. Н. А., И. Г. К., С. А. Р., М. И. С., Л. П. Д., И. П. С., С. С. Ч., Б. К. Н., В. И. Т., Е. Г. Т., Б. С. К., Р. Х. С., Б. Е. Ч., Р. П. Л., Х. Г. Г., Д. М. Д., Д. А. Д., Й. Т., Н. Д. Д. В., К. М. Г., Е. Б. Б., М. М. Д., Е. П. К., Р. П. Л., Ю. Ц. В., Д. Д. Н., Д. Н. Н., С. В. К., К. М. М., К. А. Ч., Г. К. Л., Ю. Т., Р. П. С., С. И. Г., В. Г. К., Е. Г. И., М. Г. К., Ц. Б. Г., Е. А. М., Е. Д. Д., Н. Ц. П., Р. А. Б., Д. А. З., К. Г. К., В. А. А., Х. Д. Д., И. И. М., А. Й. Х., Л. Г. К., А. Н. А., И. Г. К., С. А. Р., М. И. С., Л. П. Д., И. П. С., С. С. Ч., Б. К. Н., В. И. Т., Е. Г. Т., Б. С. К., Р. Х. С., Б. Е. Ч., Р. П. Л., Х. Г. Г., Д. М. Д., Д. А. Д., Й. Т., Н. Д. Д. В., К. М. Г., Е. Б. Б., М. М. Д., Е. П. К., Р. П. Л., М. Г. А., Б. Г. А., представлявани от адв. В. А. В. срещу П. П. Г. с ***** кумулативно съединени колективни искове:

1. За установяване, че с публичните си изказвания П. П. Г. засяга паметта на жертвите на комунистическия режим и нанасява душевно членовете на техните семейства, които са противоположни и са направени умишлено и злонамерено-чл.379, ал.2 от ГПК.
2. За осъждане на П. П. Г. да преустанови публични изказвания, с които възхвалява и оправдава, представя като нещо справедливо всякакви прояви форми на обявления за престъпен комунистически режим, действал в Република България за периода 09.09.1944 – 10.11.1989 година - на основание чл.379, ал.3 от ГПК;
3. За осъждане на П. П. Г. да заплати обезщетение в размер на 100,000.00 лева за обезщетение на вредите, причинени на колективния интерес, ведно със законната лихва от 01.02.2023 - дата на последното изказване на ответника в този смисъл с оправно основание чл.379, ал.3, предл. последно от ГПК във връзка с чл.45 от ЗЗД.

ОСЪЖДА Ю. Ц. В., Д. Д. Н., Д. Н. Н., С. В. К., К. М. М., К. А. Ч., Г. К. Л., Ю. Т., Р. П. С., С. И. Г., В. Г. К., Е. Г. И., М. Г. К., Ц. Б. Г., Е. А. М., Е. Д. Д., Н. Ц. П., Р. А. Б., Д. А. З., К. Г. К., В. А. А., Х. Д. Д., И. И. М., А. Й. Х., Л. Г. К., А. Н. А., И. Г. К., С. А. Р., М. И. С., Л. П. Д., И. П. С., С. С. Ч., Б. К. Н., В. И. Т., Е. Г. Т., Б. С. К., Р. Х. С., Б. Е. Ч., Р. П. Л., Х. Г. Г., Д. М. Д., Д. А. Д., Й. Т., Н. Д. Д. В., К. М. Г., Е. Б. Б., М. М. Д., Е. П. К., Р. П. Л., Ю. Ц. В., Д. Д. Н., Д. Н. Н., С. В. К., К. М. М., К. А. Ч., Г. К. Л., Ю. Т., Р. П. С., С. И. Г., В. Г. К., Е. Г. И., М. Г. К., Ц. Б. Г., Е. А. М., Е. Д. Д., Н. Ц. П., Р. А. Б., Д. А. З., К. Г. К., В. А. А., Х. Д. Д., И. И. М., А. Й. Х., Л. Г. К., А. Н. А., И. Г. К., С. А. Р., М. И. С., Л. П. Д., И. П. С., С. С. Ч., Б. К. Н., В. И. Т., Е. Г. Т., Б. С. К., Р. Х. С., Б. Е. Ч., Р. П. Л., Х. Г. Г., Д. М. Д., Д. А. Д., Й. Т., Н. Д. Д. В., К. М. Г., Е. Б. Б., М. М. Д., Е. П. К., Р. П.

Л., М. Г. А., Б. Г. А., представлявани от адв. В. А. В. срещу П. П. Г. с ***** да заплатят на П. П. Г. с ***** на основание чл.78, ал.3 от ГПК направените по делото разноски в размер на 15,00лева.

ОСЪЖДА Ю. Ц. В., Д. Д. Н., Д. Н. Н., С. В. К., К. М. М., К. А. Ч., Г. К. Л., Ю. Т., Р. П. С., С. И. Г., В. Г. К., Е. Г. И., М. Г. К., Ц. Б. Г., Е. А. М., Е. Д. Д., Н. Ц. П., Р. А. Б., Д. А. З., К. Г. К., В. А. А., Х. Д. Д., И. И. М., А. Й. Х., Л. Г. К., А. Н. А., И. Г. К., С. А. Р., М. И. С., Л. П. Д., И. П. С., С. С. Ч., Б. К. Н., В. И. Т., Е. Г. Т., Б. С. К., Р. Х. С., Б. Е. Ч., Р. П. Л., Х. Г. Г., Д. М. Д., Д. А. Д., Й. Т., Н. Д. Д. В., К. М. Г., Е. Б. Б., М. М. Д., Е. П. К., Р. П. Л., Ю. Ц. В., Д. Д. Н., Д. Н. Н., С. В. К., К. М. М., К. А. Ч., Г. К. Л., Ю. Т., Р. П. С., С. И. Г., В. Г. К., Е. Г. И., М. Г. К., Ц. Б. Г., Е. А. М., Е. Д. Д., Н. Ц. П., Р. А. Б., Д. А. З., К. Г. К., В. А. А., Х. Д. Д., И. И. М., А. Й. Х., Л. Г. К., А. Н. А., И. Г. К., С. А. Р., М. И. С., Л. П. Д., И. П. С., С. С. Ч., Б. К. Н., В. И. Т., Е. Г. Т., Б. С. К., Р. Х. С., Б. Е. Ч., Р. П. Л., Х. Г. Г., Д. М. Д., Д. А. Д., Й. Т., Н. Д. Д. В., К. М. Г., Е. Б. Б., М. М. Д., Е. П. К., Р. П. Л., М. Г. А., Б. Г. А., представлявани от адв. В. А. В. да заплатят на адв. П. П. С. с ЕГН *****, вписан в САК, на основание чл. 38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, адвокатско възнаграждение в размер на 3000,00лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от съобщението до страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____